

Antoine de Saint-Exupéry

KÜÇÜK PRENS

Remzi Kitabevi

KÜÇÜK PRENS

Gezegeninden kaçmak için, göç eden bir
yabani kuş sürüsünden yararlandı.

Antoine de Saint-Exupéry

KÜÇÜK PRENS

Fransızca aslından çeviren
Kerem Topuz

*Yazarın suluboya
resimleriyle*

Remzi Kitabevi

Çocuklar İçin Klasikler
KÜÇÜK PRENS / Antoine de Saint-Exupéry
Özgün adı: *Le Petit Prince*

Türkçesi
© Remzi Kitabevi, 2025

Yayına hazırlayan: Erol Erduran
Son okuma: Ömer Erduran
Kapak resmi: Halim Yalçın
İç resimler: Antoine de Saint-Exupéry

ISBN 978-975-14-2255-2

BİRİNCİ BASIM: Kasım 2025

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika No: 10705
Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

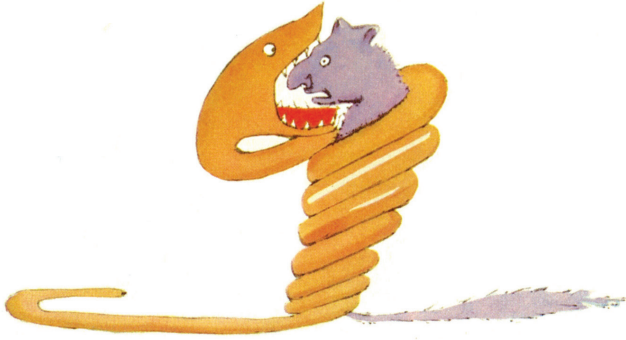
Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No. 77, Bağcılar-İstanbul
Sertifika No: 44903 / Tel (212) 629 0615

Léon Werth'e...

Bu kitabı bir büyüğe ithaf ettiğim için, çocuklardan özür diliyorum. Ciddi bir gerekçem var gerçi: bu kişi benim dünyadaki en iyi arkadaşım. Bir ikinci gerekçem de şu: bu kişi, çocuk kitapları dâhil olmak üzere her şeyi anlayabiliyor. Üçüncü bir gerekçem daha var: bu kişi, aç biilaç ve soğuktan titreyerek Fransa'da yaşıyor. Teselli edilmeye ihtiyacı var. Eğer tüm bu nedenler yeterli değilse, kitabı bu kişinin çocukluğuna ithaf edebilirim. Ne de olsa, tüm büyük insanlar ilk başta birer çocuk değil miydiler? (Ne var ki aralarından pek azı bunu hatırlar.) Dolayısıyla, ithafımı şu şekilde değiştiriyorum:

Küçük bir çocuk olduğu günlerdeki

Léon Werth'e...

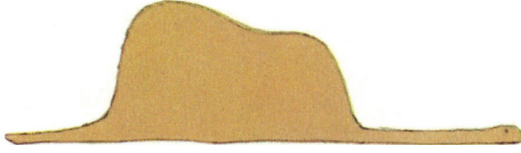

1

Altı yaşındayken, balta girmemiş ormanları konu edinen *Yaşanmış Öyküler* adlı bir kitapta harika bir resim görmüştüm. Yırtıcı bir hayvanı yutan bir boa yılanını gösteriyordu. İşte yukarıdaki, o resmin bir kopyası.

Kitapta şöyle deniliyordu: “Boa yılanları avlarını, olduğu gibi, çiğnemededen yutarlar. Bu nedenle de hiç hareket edemezler ve sindirimin süreceği altı ay boyunca uyurlar.”

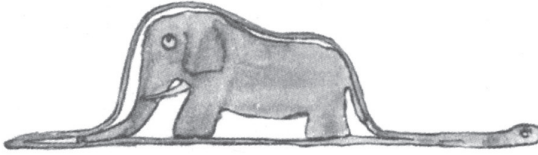
Bunun üzerine, balta girmemiş ormanlardaki serüvenler üzerine uzun uzadıya düşünmüş, sonra renkli bir kalemle ilk çizimimi yapmayı başarmıştım. 1 numaralı çizimimdi bu. Şöyle bir şeydi:

Başyapıtımı büyüklerle gösterip, çizimimden korkup korkmadıklarını sordum.

“Bir şapkadan korkulur mu?” diye cevap verdiler.

Çizimim bir şapka değildi. Yuttuğu fili sindirmeye uğraşan bir boa yılanının resmiydi. Arkasından, büyüklerin anlayabilmesi için, boa yılanının içini de çizdim. Büyüklerle her zaman her şeyi açıklamak gerekir. 2 numaralı çizimim şöyleydi:

Büyükler, dışı veya içi görünen boa yılanı çizimlerini bir kenara bırakıp, daha çok coğrafya, tarih, aritmetik veya dilbilgisiyle ilgilenmemi tavsiye ettiler. Bu yüzden, altı yaşındayken, müthiş olabileceğim ressamlık mesleğinden vazgeçtim. 1 numaralı ve 2 numaralı çizimlerimin başarılı olmaması hevesimi kırmıştı. Büyükler bir şeyi asla kendi başlarına anlayamazlar ve onlara her defasında açıklama yapmak da çocuklar için çok yorucudur.

Sonuçta başka bir meslek seçmek zorunda kalıp uçak kullanmayı öğrendim. Dünyanın aşağı yukarı her tarafında uçtum. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, coğrafya çok işime yaradı. Hemen ilk bakışta, Çin ile Arizona'yı birbirinden ayırt edebiliyordum. Geceleyin kaybolacak olursanız son derece yararlı bir şey bu.

Yaşamım boyunca, bir sürü ciddi insanla bir sürü temasım oldu. Büyüklerin arasında çok yaşadım. Onları çok yakından gördüm ve ne yazık ki haklarındaki olumsuz düşüncelerim pek fazla değişmedi.

Biraz olsun sağduyulu gibi görünen birine rastladığım zaman, hep yanımda taşıdığım 1 numaralı çizimimle derhâl bir deneme yapıyordum. Anlayıp anlayamayacağını görmek istiyor ama hep aynı cevabı alıyordum:

“Bu bir şapka.”

O zaman da ne boa yılanlarından, ne balta girmemiş ormanlardan ne de yıldızlardan söz ediyor, onların seviyesine inerek briç oyunundan, golften, siyasetten ve kravatlardan söz ediyordum. Ve büyükler de böylesine akli başında birini tanımış olmaktan memnun kalıyorlardı.

S onuçta, karşımda gerçekten konuşabileceğim birini bulamadan yalnız yaşadım. Ta ki, bundan altı yıl önce, uçağımla Sahra Çölü'nde bir kaza geçirene kadar. Motorumun bir parçası bozulmuştu. Uçakta benimle beraber ne bir tamirci ne de bir yolcu olduğundan, bu zorlu onarımı tek başına yapmaya hazırlandım. Benim için bir ölüm kalım sorunuydu bu. Çünkü en çok sekiz gün yetecek kadar içme suyum vardı.

İlk gece, insanların yaşadığı yerlerin binlerce kilometre uzağında, kumların üzerine yatarak uykuya daldım. Okyanusun ortasında sal üzerinde kalmış bir kazazededen daha yalnızdım. Gün ağarırken tuhaf ince bir ses beni uyandırdığında ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz. İnce ses şöyle diyordu:

“Lütfen... bana bir koyun çizer misin!”

“Anlamadım!”

“Bana bir koyun çiz...”

Yıldırım çarpmışçasına ayağa fırladım. Gözlerimi iyice ovalayıp etrafıma baktım. Beni ciddiyetle inceleyen, olağanüstü görünüşlü küçük bir adam gördüm yanı başımda. İşte onun yıllar sonra yapabildiğim en iyi port-

İşte onun yıllar sonra yapabildiğim en iyi portresi.

resi bu. Ama çizimim, elbette, gerçeği kadar çekici olmadı. Bu benim hatam değil. Altı yaşındayken, büyükler ressamlık mesleğiyle ilgili olarak hevesimi kırdıklarından, dışı veya içi görünen boa yılanları dışında resim çizmeyi öğrenememiştim.

Fal taşı gibi açılmış gözlerle karşımdaki bu görüntüye şaşkın şaşkın bakıyordum. Unutmayın ki, insanların yaşadığı en yakın yerin binlerce kilometre uzağındaydım. Oysa karşımdaki küçük insan ne kaybolmuş, ne yorulmuş, ne acıkmış, ne susamış ne de korkmuş görünüyordu. İnsanların yaşadığı en yakın yerin binlerce kilometre uzağında, çölün ortasında kaybolmuş bir çocuğa da hiç benzemiyordu. Yeniden konuşabilecek duruma gelince sordum:

“İyi de senin ne işin var burada?”

Çok ciddi bir tavırla, usulca, aynı sözleri tekrar etti:

“Lütfen... bana bir koyun çiz!”

Karşılarındaki sır perdesi fazla etkileyici olduğu zaman, sizden istenilene karşı gelemiyorsunuz. İnsanların yaşadığı en yakın yerin binlerce kilometre uzağında ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalmışken, ne kadar anlamsız gelse de, cebimden bir kâğıt ve bir dolmakalem çıkardım. Ancak, daha çok coğrafya, tarih, aritmetik ve dilbilgisi öğrenmiş olduğumu hatırlayıp, ona (biraz da sıkkın bir tavırla) resim çizmesini bilmediğimi söyledim. Hemen cevap verdi:

“Önemli değil. Bana bir koyun çiz.”

Hayatımda hiç koyun çizmediğimden, daha önce yaptığım iki resimden birini, boa yılanının dıştan görünümünü çizdim ona. Küçük adamın cevabını alınca donakalmıştım:

“Hayır! Hayır! Boa yılanı içerisinde fil istemiyorum. Boa çok tehlikelidir, fil de çok fazla yer kaplar. Benim yaşadığım yer küçücük. Bir koyuna ihtiyacım var. Bana bir koyun çiz.”

Ben de çizdim.

Dikkatlice resme baktı.

“Hayır! Bu hasta bir koyun. Bana başka bir tane çiz.”

Çizdim.

Küçük dostum, hoşgörölü bir ifadeyle nazıkçe gülümsedi.

“Senin de gördüğün gibi... koyun değil bu, koç. Boynuzları var.”

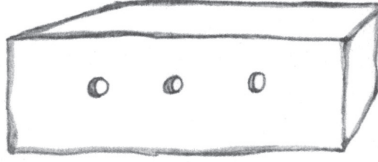
Bir kez daha çizdim.

Daha öncekiler gibi, o da olmamıştı.

“Bu çok yaşlı. Uzun yaşayacak bir koyun istiyorum.”

Artık sabrım tükenmeye başlamıştı ve bir an önce de motoru tamir etmek istediğimden, aşağıda gördüğünüz çizimi karalayıp açıkladım:

“Bu bir kutu. İstedğin koyun bu kutunun içinde.”

Deminden beri çizdiklerimi beğenmeyen genç eleştirmenimin yüzü beklemediğim bir şekilde aydınlanınca şaşırdım.

“Tam istediğim gibi! Sence bu koyun çok ot yer mi?”

“Niçin sordun?”

“Çünkü yaşadığım yer küçük...”

“Sizin oradaki otlar ona yeter. Çok küçük bir koyun verdim sana.”

Başını eğip çizime dikkatlice baktı.

“O kadar da küçük değil... Bak, uyudu bile...”

Küçük Prens’le işte böyle tanıştım...

O nun nereden geldiğini anlayabilmem için aradan uzun zaman geçmesi gerekti. Bana bir yığın soru soran Küçük Prens, nedense benim sorularımı hiç duymuyor gibiydi. Arada bir ağzından çıkan bazı sözcükler sayesinde her şey yavaş yavaş açıklığa kavuştu. Örneğin, ilk defa uçağımı gördüğü zaman (uçağımı çizmeyeceğim; benim için çok zor bir çizim bu) çok şaşırды:

“Nedir bu şey?”

“Şey değil. Uçuyor. Bunun adı uçak. Benim uçağım!”

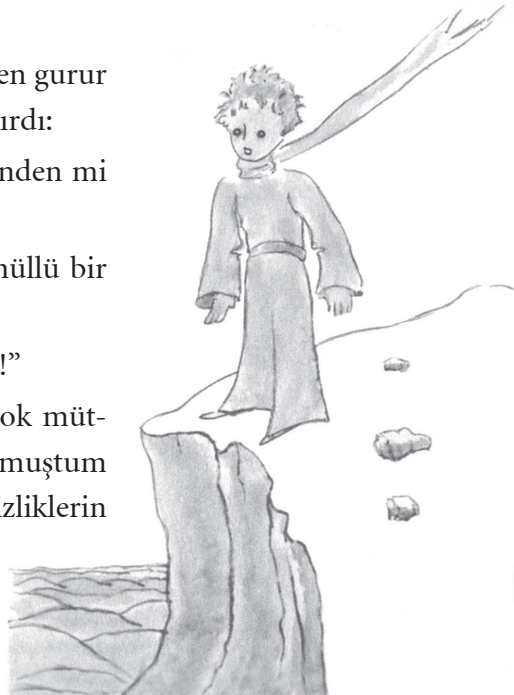
Uçtuğumu ona söylerken gurur duymuştum. Hemen haykırdı:

“Olamaz! Sen gökyüzünden mi indin?”

“Evet,” dedim alçakgönüllü bir ses tonuyla.

“Bak işte bu çok komik!”

Küçük Prens, o anda çok müthiş bir kahkaha attı. Bozulmuştum doğrusu; uğradığım talihsizliklerin

ciddiye alınmasını isterim her zaman. Ardından da şunu ekledi:

“Demek ki sen de gökyüzünden geliyorsun. Hangi gezegendensin?”

Küçük Prens’in buradaki varlığının sırrı aniden aydınlanır gibi oldu. Aklına gelen şeyi hemen sordum:

“Sen, başka bir gezegenden mi geliyorsun?”

Cevap vermedi. Başını usulca sallayarak uçağıma bakıyordu.

“Gerçi... bu araçla çok uzaklardan geliyor olamazsın...”

Uzun bir süre derin düşüncelere daldı. Ardından da, çizdiğim koyunu cebinden çıkarıp, hazinesini hayranlıkla seyretmeye koyuldu.

Tahmin edeceğiniz gibi, Küçük Prens’in “başka gezegenler”e ilişkin bu yarım itirafı merakımı uyandırmıştı. Daha fazla bir şeyler öğrenmeye çalıştım:

“Nereden geliyorsun küçük adam? Senin evin neresi? Koyunumu nereye götürmek istiyorsun?”

Düşünceli bir sessizlikten sonra konuştu:

“Bana verdiğin kutunun iyi tarafı, gece olunca koyunuma ev olabilmesi.”

“Tabii. Bana iyi davranırsan, gündüz vakti koyununu bağlaman için ip de veririm. Bir de kazık...”

Bu önerim Küçük Prens’in gücüne gider gibi oldu.

“Bağlamak mı? Ne kadar garip bir düşünce!”

“Ama bağlamazsan, olmayacak bir yerlere gidip kaybolur...”

Dostum yeniden kakhaha attı:

“Nereye gidebilir ki?”

“Herhangi bir yere. Alıp başını gider...”

Küçük Prens ciddi bir havayla şöyle dedi:

“Bu sorun değil. Yaşadığım yer o kadar küçük ki...”

Ve biraz üzgünce ekledi:

“Alıp başını gitse de fazla uzaklaşacağı yer yok...”

Böylece, çok önemli ikinci bir şeyi öğrenmiş oluyordum: geldiği gezegen, hemen hemen bir ev büyüklüğündeydi!

Çok şaşırtıcı değildi bu. Dünya, Jüpiter, Mars, Venüs gibi ad verilmiş olan büyük gezegenlerin dışında, çok küçük olduklarından teleskopla bile zar zor görülebilen yüzlerce başka gök cismi olduğunu biliyordum. Bir gökbilimci bunlardan birini keşfettiğinde ona isim yerine bir numara verir çoğu zaman. “325 numaralı gök cismi” der örneğin.

Küçük Prens’in geldiği gezegenin B 612 numaralı gök cismi olduğuna inanmak için ciddi nedenlerim var. Bu gök cismi sadece bir kez ve yalnızca bir Türk gökbilimci tarafından teleskoptan görülmüştü.

Gökbilimci, uluslararası bir gökbilim kongresi sırasında bu keşfini uzun uzadı-

Antoine de Saint-Exupéry

KÜÇÜK PRENS

KÜÇÜK PRENS... Hem çocuklar hem de yetişkinler için, bir dünya klasığı...

Antoine de Saint-Exupéry'nin bu yapıtı, çölde uçağı arıza yapan bir pilotla başka bir gezegenden gelen Küçük Prens'in karşılaşması üstünedir.

Küçük Prens'in yıldızlararası yolculuğı, her gezegende tanıştığı karakterler ve yaşadığı deneyimler, aslında insanın yalnızlığı, sevgisi, dostluğu ve yaşamın anlamı üzerine düşündürücü bir yorum getirir. *Küçük Prens* hem çocukların hem de yetişkinlerin dünyasında özel bir yere sahiptir.

İlk kez 1943 yılında yayımlanan bu eser, Saint-Exupéry'nin ölümünden bir yıl önce yazarın çizimleriyle okuyucularla buluşmuştur.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2255-2

9

789751 422552

KDV'den muaftr